

Dolors Miquel

ICTIOSAURE

DOLORS MIQUEL

ICTIOSAURE

AMB UN COLOFÓ
DE PEREJAUME

Edicions 62

Primera edició: setembre del 2019

© Dolors Miquel Abellà, 2019

© pel colofó: Perejaume Borrell, 2019

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.

Diagonal, 662 – 08034 Barcelona

www.edicions62.cat

Fotocomposició: Vilanrosa

ISBN: 978-84-297-7784-0

Dipòsit legal: B. 17.030-2019

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre
té la qualificació de paper ecològic i procedeix
de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions
establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de
Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar
o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

TAULA

I. ROSES

Cavalls	17
Rosa a l'església	18
Jove parella	19
Invocació	20
La realitat	21
Els nens i les bèsties	22
Infant amb aixada	24
Roses	25
Besavis	26
Corsdepardal	27
Canoa	29
Caçador	30
Nom	31
Àpat familiar	33

II. COR

Mudesa	37
Al cor del maltractador	38
Aurora boreal	39
Marea negra	41
No hagués hagut	42
Llegia Wittgenstein	44

Marit	45
Escena del crim	47

III. OSSOS

Ictiosaure	51
Parlant amb les roses	52
Pare deia que	54
Cançó	56
Està brotant	57
Extinció	58
Finisterre	59
Parra vella	61
Posseïda	62
Ja no escric per a les ànimes humanes	64

COLOFÓ DE PEREJAUME

I ROSES

*Καπνίζω χωρίς να σταματήσω άπ' τὸ πρωὶ
ἂν σταματήσω τὰ τριαντάφυλλα θὰ μ' ἀγκαλιάσουν
μ' ἀγκάθια καὶ με̂ ξεφυλλισμένα πέταλα θὰ με̂ πνίζουν*

Γιώργος Σεφέρης

*Des del matí que fumo sense parar,
si paro les roses m'abraçaran
amb espines i pètals esfullats m'ofegaran*

ΙΟΡΓΟΣ ΣΕΦΕΡΗΣ

CAVALLS

Cavalls, vostès els veuen! No m'obrin els ulls i mirin-los: n'estan plens els vessants! Escoltin el seu renill, aquell silenci verd, aquella petjada. Escoltin! Tapin-se les orelles i escoltin! Als ulls pàl·lids de la roca, com hi colpeja el núvol més blanc! Llepin-la! No obrin la boca i llepin-la! Trèvols de set fulles i flors de neu en plena tardor, abocant-se a l'abisme de l'animal infinit. Agafin-la! No amb les mans. Agafin-la. Premin-la contra el seu pit com si fos el fill volgut de la seva entranya. Donin-li la salabor de l'astre i mullin el seu polze en el rierol que té una capa de gel verd, com si fos una botella de vidre. Els somriurà! Abans de trencar-se, ell els somriurà! No amb els llavis, no! Amb l'ànima que se li havia refugiat dins dels ossos.

Poema de la Vall d'Aran.

ROSA A L'ESGLÉSIA

Tot quedà en soledat. La soledat es cobrí de roses i l'Infinit congelà els pètals vellutats. D'aquell silenci en va néixer el cadàver d'un arbre amb l'ombra d'una au negra que sobrevolà una església abandonada per déus i homes, on hi era ella, la Rosa.

Jo vull per ella:

Vull que els seus resos facin fullar l'arbre. Vull que l'església s'ompli d'ocells que resin amb becs i ales. Vull que els nens hi vagin amb erugues i paraules inventades. Vull que l'amor deixi de ser un lament vora l'horta. Que resplendeixi la façana on les roses amunteguen les seves boques petites, malaurades. Que el món aturi la seva bogeria de pètals i d'angoixa, que totes les papallones muntin el llom de l'euga fosca i grossa. Vull que la séquia surti del seu llit i camini per aquest sender sense tornada.

Jo ho vull per ella.

Edifici abandonat de Lleida.

JOVE PARELLA

Estic en un quadrat de llum. Fa molt de fred. No tinc ni un any. No sé res de mi. Dos joves em miren amb molt d'amor i sento que els necessito. Fa tant de fred. Ells són pobres. Tinc la pell suau com el gel. L'home jove, preocupat, surt del quadrat de llum i hi torna amb un gibrell petit i una veu transparent. La dona hi està d'acord. Encén la veu. La veu és alcohol de cremar i fa una gran flama. Hi apropen el meu cos, perquè jo em moc però no em desplaço. L'aixada de la fosca talla l'arbre de la mort i, damunt d' ell, els nostres cors bateguen.

Carrer Germans Albitos, Lleida.

INVOCACIÓ

A tu t'invoco, petit germà meu sobre el teu llit de mort. Tirat a sobre, allí deixat, embolicat en draps i més draps i petits vestits de nounat i plorant sempre. Tan petit. Tan allargassat I petit. Ros com el sol, absurd com les coses que es mouen entre dues fronteres i fan dubtar de tota realitat. Fràgil com el gel que cobreix el llac i no pot suportar ni el pes de l'au migratòria pocs segons. Blanc i trist, com si algú hagués deixat dins seu una llarga condemna. Tímid i poruc animal humà que vas néixer amb l'alè de la mort a temple i temple, fins que te'n vam poder arrencar, a tu t'invoco!

Clínica del Perpetuo Socorro, Lleida.